

LÓDI FERENC

Levél akarna lenni...

I.

*Levél akarna lenni ez a vers
neked, anyám, a kisfiadtól,
ki úgy él már a maga kenyéréen,
hogy elhagyott; de úgye, nem haragszol?
Beszélj rólam, és ne felejts
apám előtt is megdicsérni,
hogy mégis csak jól tettem én:
— felnőve hazám emlején —
a népnek adtam tollam és szívem,
hogy holtan is, majd túl éveimen,
mint mindig élő tudjak visszatérni.*

II.

*Hegyen-nőtt házak tetején a hó
lassan lefogy, s a piros cserepek
összenevetnek: fut a télapó,
s vele fut le a hegyről száz patak
s apró kavics, — fehér és oly kerek,
mint agyagból gyúrt bolti klikkerek
gyermekkoromnak régmúlt tavaszán.
Rémlik, akár ma volna még, anyám!
S ahogy, az újabb nyert klikkereket
mutattam néked tört, öreg szülém,
éppúgy mutatnám meg a sok hegyet,
amelyek szinte úgy nőttek körém
testvéremül, mint munkásemberek.*

III.

*Egy táj ringatta bölcsönket, az Alföld.
Ő-ző szavad oly édes, mint a méz;
magammal hoztam, s megmosolyog érte
a régi világ néhány rossz vigéce.
Nevessetek, körém anyai kart ölt
»paraszti nyelvem«, néhány rossz vigéc.*

IV.

A vágyaid nem vittek messziségbe,
csak álmodtál, de azt is szinte félve;
kapaszkodtál a szokás gyökerébe...
Se villamos, se vonat nem repít
semerre. Állsz, mint mozdulatlan tájék,
melynek a vanból semmi nem telik.
Hegyset se láttál, (képről csak talán)
nem könyököltél vonat ablakán,
talán csak egyszer... A szomszéd megyébe
pöfögött át a masina, s kiáltva
szólott valaki kívül: Orósháza! —
Menyasszonyt tisztelt benned ott a násznép.

V.

Aggódtál folyton, hogyha könyveket
hoztam haza: »Csak rontod a szemed«
— mondtad, s örültél, mikor visszavittem
a kölcsönzőbe valamennyi kincsem.
De egyik este kérted, hogy meséljek:
»Erről ni!« — böktél rá az egyik könyvre,
egy soklapúra: »Miről szól, fiám?«
S mondtam, hogy ez: »Város az ingoványon«,
hogy lápra épült régen Budapest.
»Jeszusom! Lápra? Ó, bolond urak!
Hát nem félték, hogy elsüllyed velük?«
El is süllyedt — feleltem —: »Jaj, ne folytasd!«
— vágta szavamba, s láttad tán a lápot,
mely elnyelte a bűnös uraságot.

VI.

Ha volna nékem bátyám vagy öcsém,
most ketten írnánk levelet, anyám.
Magam vagyok, az öcskös úgy hiányzik,
— huszonhét éve élt két hónapot —
gépész lehetne, mérnök vagy miniszter
a dolgozó nép termékeny öléen,
s együtt írnánk, hogy várj holnapután,
megyünk!... S nem tudnád számolni csak százig
a csókjainkat... Lásd, magam vagyok
öcsém helyett is tennivágyó hittel.

VII.

Anyám, anyácskám, május elsején
elindul szépen vonatod felém,
s együtt nézzük a Duna-gyöngye várost.
A vasbetonra épült Budapesten
mi is megyünk a testvéri menetben,
és köröskörül vörös zászló szálldos.